

»Vi vil ikke pille ved boligskatten. Der er ikke flertal for det, og det er ikke nødvendigt for at finansiere de ting, vi gerne vil.«

Så er det, jeg helt forsigtigt spørger: Hvordan kan man argumentere så glødende – og rimeligt, synes jeg – for at bekæmpe ulighed, og så samtidig sige, at man ikke vil pille ved boligskatten? Det hænger ikke sammen.

Kl. 13:28

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det ordføreren.

Kl. 13:28

Ole Sohn (SF):

Jamen det, vi sagde i valgkampen, var, at det ikke var nødvendigt at røre ved boligbeskatningen for at finansiere vores valgkampslofter. De var fuldt finansieret, så hvorfor skulle vi skabe utryghed om finansieringen af vores valglofter? Det var klart defineret, hvordan vi ville finansiere dem, bl.a. ved at annullere de fuldstændig uansvarlige skattelettelser, som Dansk Folkeparti og regeringen gennemførte. Hvorfor skulle vi blande andre elementer ind i det?

Vi har hele tiden foreslået, at man skulle lave en skattekommission med tre formål. Det ene er at nedsætte beskatningen på arbejdsindkomst. Det andet er at lave en mekanisme, som præmierer energisparere og straffer forurenere. Det tredje er samtidig at tage højde for den globaliserede verden, vi lever i. Det er sådan set de tre overordnede målsætninger, vi mener en skattekommission skal arbejde ud fra. Man skal selvfølgelig ikke lave begrænsninger, sådan som regeringen gør ved at sige, at der er noget, man må arbejde med, og at der er noget, man ikke må røre ved.

Kl. 13:29

Første næstformand (Svend Auken):

Så har jeg ikke flere, der har bedt om korte bemærkninger til ordføreren. Vi siger tak til ordføreren, og vi går videre i ordførerrækken, og den næste ordfører er hr. Lars Barfoed. Værsgo.

Kl. 13:29

(Ordfører)

Lars Barfoed (KF):

Finansloven er vigtig. Det er jo her, vi beslutter, hvordan vi skal prioritere de offentlige eller i hvert fald statens udgifter, og derfor er det jo også der, vi beslutter, hvordan vi i fællesskab vil bruge de penge, som vi opkræver af befolkningen og virksomhederne. Derfor er det en alvorlig sag. Det er jo ikke vores penge, som vi bruger, det er andres penge, det er penge, vi har taget fra borgerne via skatter og afgifter, for at vi

herinde så kan forvalte dem på fællesskabets vegne. Derfor skal vi også tænke os godt om, når vi bruger dem.

Fra tid til anden er der nogle, som mener, at vi skal bruge flere penge til det ene eller det andet formål. Nogle gange er det også rigtigt, men det bliver ofte fremført på en sådan måde, at det lyder, som om vi herinde i Folketinget er sådan lidt nærige, siden vi ikke bruger flere penge. Men det er altså ikke vores penge. Skal vi bruge flere penge, er der kun ét sted at hente dem, og det er hos borgerne og derunder fra dem, der mener, at vi skal bruge flere penge.

I sidste ende kommer hver en krone, som vi bruger herinde, fra det overskud, der bliver skabt i landets private virksomheder. Det må vi ikke glemme. Hvis virksomhederne ikke tjener penge, er der ingen at tage til fællesskabet.

I Det Konservative Folkeparti ønsker vi en stærk offentlig sektor, først og fremmest stærk på den måde, at den effektivt og med kvalitet skal kunne løse de opgaver, som vi har i samfundet. Men vi ønsker ikke en offentlig sektor, der er så stærk, at den omklammer borgerne, fjerner det personlige ansvar og dræber det frie initiativ, eller som er så stor, at det ikke kan betale sig at arbejde, at gøre en ekstra indsats og investere i Danmark.

Alle her i Folketinget vil jo gerne de gode ting. Nogle gange, især når der er valgkamp, eller den nærmer sig, så ligner den politiske kamp mere en kamp om at love at gøre flest gode ting end en kamp om politiske principper og holdninger. Men de gode ting vil vi jo alle sammen gerne gøre. Hvem vil ikke gerne give flere penge til ældreomsorg, til bedre skoler, til de udsatte grupper eller til flere tog og busser? Det er bare for at nævne et par eksempler. Det er jo ikke så meget her, de politiske vande sådan set skilles.

Men hvor er det så, de politiske vande skilles? Det gør de, når det gælder grænserne mellem det offentliges ansvar og det personlige ansvar, og det gør de, når det gælder ansvaret for de kommende generationer. Det er i hvert fald helt afgørende felter, når man skal forstå konservativ finanspolitik og i øvrigt i det hele taget forstå konservativ politik. Den enkelte borger skal have sin personlige frihed og kunne træffe sine personlige valg. Men det er jo uden mening, hvis ikke der følger et ansvar med – et ansvar for sine egne gerninger og et ansvar for sine nærmeste.